

De Slufter

Duinen van Texel

Terrein De Slufter maakt deel uit van het Nationaal Park Duinen van Texel, een landschap met veel natte duinvalleien tussen droge duinen, bossen, heidevelden, kwelders en een uitgestrekte strandvlakte.

Direct ten noorden van het terrein liggen de eeuwenoude, betrekkelijk arm begroeide Eierlandse duinen. Het zand bevat veel minder kalk dan de rest van de Texelse duinen.

Tijdens de vogeltrek verblijven veel trekvogels rond de vuurtoren.

Ten zuiden van het terrein ligt natuurgebied De Slufter, een uniek krekensysteem dat in open verbinding staat met de Noordzee. Hier vind je typische kwelderplanten als zoutmelde, zeekraal, zeealsem en lamsoor. Het grootste deel van De Slufter wordt als vogelreservaat beheerd; het zuidelijke deel is vrij toegankelijk.

Terrein De Slufter, De Cocksdorp, Texel

Domweg gelukkig in de duinen

Wind, water, meeuwen – al op de veerboot begint het vakantiegevoel. Dan nog het eiland over en je bent er, op een van de parels van de NTKC, ons populairste terrein: De Slufter.

Tekst: Marleen Blokhuis
Foto's: Vincent Tollenaar

Windsingels en narcissen

Zo drukbevolkt als het terrein in de zomer kan zijn, zo leeg is het op de gure januaridag waarop Jaap Sneep, terreincommissaris sinds een jaar, me hier ontvangt. Tussen felle hagelbuien door leidt hij me rond. Het grofweg driehoekige terrein, ruim 3 hectare groot, is weliswaar heel open, maar nergens vlak en daardoor niet in één keer te overzien. Achter en aan beide zijden van het caravanveld – vorig jaar met een extra kampeerplek uitgebreid – liggen tentvelden. Er is voor elk wat wils: van intieme duinpannen tot grote, open ruimtes waar dubbele rijen bomen voor wat beschutting zorgen. Deze windsingels zijn aangeplant na aankoop van het terrein in 1957. Tussen de bomenrijen (zwarte elzen, rimpelroos en meidoorn) liggen houtwallen gevlochten. 'Zo kunnen we ons takkenafval netjes kwijt,' zegt Jaap, 'en het zijn meteen welkome schuilplaatsen voor egeltjes en vogeltjes.' Als om zijn woorden te illustreren vliegt uit een van die wallen juist een houtsnip op.

Vaste gasten op het terrein zijn onder meer een (manke) fazant en een ... ja, wat is het? Hij overwintert op een stok onder de dakrand van het toiletgebouw, vanwaar hij braakballen laat vallen. Vorig jaar duidde de samenstelling van die ballen – met onder meer muizenschedels – op een ransuil. Dit jaar (zonder muizenbotten) lijkt het om een torenvalk te gaan.

Typerend voor kamperen in kwetsbaar duingebied is dat je hier absoluut geen houtvuur mag stoken. Ook graven in de duinen is uit den boze. Daarom is al in

de jaren '60 voor kleine kinderen een zandspeelplaatsje aangelegd. De narcissen die hier en daar de kop opsteken gaan nog verder terug, hoor ik van clubarchivaris Jan Das. Het zijn overblijfselen van vóór 1919, toen een bollenkweker dit terrein in gebruik had.

Arbeidsintensief

Om de oorspronkelijke duinvegetatie met haar open karakter in stand te houden, legt Jaap me uit, moet de grond arm blijven. Anders dan veel mensen denken is het onderhoud van zo'n open terrein behoorlijk bewerkelijk. Drie keer per jaar, in april, in juni en oktober, is er een werkweekend waarin met vereende krachten wordt gesnoeid, gemaaid en uitgetrokken. 'Tijdens het maai- en harkweekend in juni werken we altijd met een grote maaimachine van Vrijwillig Landschapsbeheer Noord-Holland. Het gemaaid gras harken we weg, anders wordt het compost, en we willen de grond juist niet te vruchtbaar hebben.'

Een mooi duin is volgens Jaap laag begroeid met krulvarens, een beetje mos, af en toe een mooie meidoorn of een berk, maar geen bosschages of woekerende struiken. 'Als we niet ingrijpen, groeit al dat jonge opschoot uit tot bos.'

Hoe gaat het met dat onderhoud, met werkers die allemaal van het vasteland moeten komen? De laatste keer was er een man of achttien aan het werk, zegt Jaap, dat kan dus slechter. Maar afgezet tegen de meer dan negenduizend overnachtingen per jaar op dit terrein is het natuurlijk maar een héél klein percentage.

Gezellig druk

Hier rondstruinen bij een winterse windkracht 7 heeft iets spartaans. Maar hoe is het in juli en augustus, als er tot driehonderd mensen staan en het zo druk is dat introducés niet welkom zijn? Ik vraag het Frank

Moerman, een van Jaaps voorgangers, en Wim Visser, tot vorig jaar jarenlang 'zomerkampmeester' op Texel. 'Het aantal kampeers hangt heel sterk af van het weer', vertelt Wim. 'Met mooi weer stroomt het terrein snel vol, met slecht weer stroomt het ook zo weer leeg. Het kan gezellig druk zijn ja! Overdag zijn veel mensen

*Ook als het druk is,
is de sfeer hier heel
ontspannen*

buiten
spoor

Bij hoog water zijn aan de wadkant van Texel allerlei soorten **vogels** te zien. Ook de **Mokbaai, De Muy** en **De Slufter** zijn **vogelrijke gebieden**

waar je ook nog eens prachtig kunt wandelen. In De Cocksdorp is het **Vogelinformatiecentrum** dat onder meer vogelexcursies organiseert. Tropische vogels, roofvogels en uilen kun je van dichtbij bekijken in de **tropische vogeltuin Eureka** bij Oosterend.

Boek een rondleiding bij het achttiende-eeuwse **Walvisvaardershuisje** in Den Hoorn. Bezoek **Kaap Skil**, museum van jutters en zeelui in Oudeschild (bijzonder gebouw). Of het **Schipbreuk- en Juttersmuseum Flora** in De Koog (met grote speeltuin).

Maak in **Ecomare** bij de Koog het voeren van opgevangen **zeehonden** mee en bezoek het **natuurmuseum** over de wadden en de Noordzee. Zeehonden 'in het wild' kun je zien tijdens een **robbentocht** met Rederij De Vriendschap. In het seizoen zijn er ook **dagtochten naar Vlieland** (vertrekpunt bij strandpaal 33).

Meer tips op texelnet.nl

op het strand of elders op het eiland, maar rond etenstijd ontstaat er een hoop beweging. Heel belangrijk is dan de sfeer. En de parkeerplaats en het toiletgebouw moeten netjes zijn. Eigenlijk gaat dat ook bijna altijd heel goed. Soms zijn complete gezinnen aan het schoonmaken.' Frank beaamt: 'Ook als het druk is, is de sfeer hier heel ontspannen.'

De Slufter is ook een populair terrein voor kinderen: maar liefst dertig procent van de kampeers is onder de zestien jaar. De mooiste momenten doen zich voor, volgens Wim, als jong en oud rondom de vlaggenmast aan het spelen is.

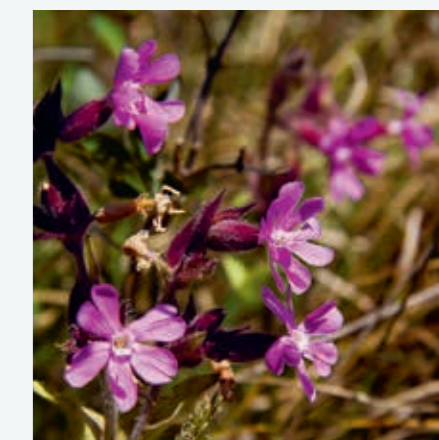
Zonuren

Terug naar Jaap, die me het onlangs uitgebreide aantal fietsenrekken rondom het toiletgebouw laat zien. Afgelopen najaar zijn boompjes gesnoeid en struiken teruggesnoeid zodat dit centraal gelegen gebouw weer lekker in de zon staat. Uniek voor de NTKC zijn de twee wasbakken aan de achterkant voor het spoelen van wasgoed – handig als je met kinderen van het strand komt. Bovendien is er een veelgebruikte waslijn en een ouderwetse, maar prima functionerende wringer.

En er zijn plannen voor nog meer voorzieningen, zoals een nieuw dak dat aan de achterkant drie meter uitsteekt. Onder die luifel komt een afwasvoorziening met warm water. Ook komt er waarschijnlijk een picknicktafel, zodat tenters te voet of op de fiets bij vertrek of aankomst even droog kunnen zitten als het regent.

Een wens voor de toekomst zijn zonnepanelen op het dak. Het hoofdbestuur is nog met het energiebedrijf aan het bakkeleien over het 'salderen' (het verrekenen van geleverde met teruggeleverde energie). Juist dit terrein is zeer geschikt voor het opwekken van zonne-energie, vertelt Jaap enthousiast, want Texel heeft vrijwel de meeste zonuren van Nederland.

Het is bijna niet meer voor te stellen, maar volgens de overlevering werd er destijds op een algemene ledenvergadering tegen de aankoop van dit terrein geprotesteerd. Het was zo moeilijk bereikbaar! Gelukkig greep het toenmalig bestuur met vooruitziende blik toch deze kans. Inmiddels is de vaarverbinding een stuk beter en ligt dit mooie terrein met al die zonuren al lang niet meer zo ver weg.

Sleutelfiguur

N